

N:o 24.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 6 mars 1901.
— — — — Andra Kammaren den 6 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen med anhållan om förslag till
taratariff att gälla vid varors förtullning efter bruttovigt.*

(Bevillningsutskottets betänkande n:o 6.)

Till Konungen.

De tullsatser, som af Riksdagen beslutas att utgå efter vigt, äro i allmänhet beräknade i förhållande till de införda varornas nettovigt. Vissa slag af dessa varor äro dock af den beskaffenhet, att större besvär eller svårighet kan möta att vid vägning skilja dem från det kärl eller omslag, hvori de förvaras. I fråga om sådana varor bestämmes enligt nu gällande praxis af Eders Kongl. Maj:t genom en så kallad taratariff, att bruttovigten skall läggas till grund för beräkning af tullafgiften samt att från nämnda vigt må afräknas viss procent för taran, hvilken procent bestämmes genom att, efter bruttovägning af flere kolly af samma slag och likartadt innehåll men af olika storlek samt vägning af emballagen, beräkna procenten för hvarje kolly, hvarefter en generel taraprocent efter

medelprocenten fastställles. Det är emellertid möjligt, att genom en af Eders Kongl. Maj:t utfärdad taratariff af Riksdagen beslutade tullsatser kunna faktiskt ökas eller minskas och en inskränkning på sådant sätt ega rum i den enligt 57 och 60 §§ regeringsformen Riksdagen ensam tillkommande rätten att besluta om tullavgifternas storlek.

Enär genom det förfaringssätt, som hittills användts för bestämmande af hvilka varor skola förtullas efter bruttovigt och huru stort taraafdrag dervid må beviljas, möjlighet sålunda förefinnes, att Riksdagens beslut varder tillämpadt på sådant sätt, att en faktisk förändring af beslutet eger rum, har Riksdagen, sedan dess uppmärksamhet härå blifvit fäst genom en inom Riksdagen väckt motion, ansett sig icke kunna underlåta att förbehålla sig sin grundlagsenliga rätt oinskränkt. För vinnande af detta ändamål måste Riksdagen i hvarje fall bestämma, huruvida varans bruttovigt skall läggas till grund för beräkningen af tullavgiften, samt, om så skall ske, tillika bestämma, huru stort afdrag för tara må beviljas.

Om Riksdagen tager i sin hand att besluta om taratariffen, torde detta vara till fördel äfven ur praktisk synpunkt. Inom Riksdagen finnas nemligen representanter för handeln och näringarna; och tydligt är, att, sedan Eders Kongl. Maj:t uppgjort förslag, förberedt genom de organ, Eders Kongl. Maj:t eger till sitt förfogande, än större trygghet för ett riktigt resultat vinnes, om förslaget underkastas ytterligare granskning af Riksdagen, hvarigenom den sakkunskap, som inom Riksdagen förefinnes, men som icke varit för vederbörande statsmyndigheter tillgänglig, kan tillgodogöras. Intresset för denna för ett stort antal näringar viktiga fråga kommer ock helt visst att ökas och vidmagthållas vida mer, derest den varder föremål för handläggning af Riksdagen; och det kommer i sådan händelse att falla sig lättare för näringarnas representanter att framlägga förslag till de ändringar, som de på grund af sin erfarenhet och sakkunskap finna vara behöfliga.

Huruvida en förändrad uppställning af tulltaxan för sakens genomförande erfordras eller om, såsom hittills, taran bör bestämmas i särskildt utfärdad tariff, kan vara föremål för olika meningar, men Riksdagen håller före, att saken lämpligast ordnas derigenom, att en taratariff fogas såsom bilaga till tulltaxan. I följd häraf får Riksdagen — med uttalande af sin åsigt, att det tillkommer Riksdagen såväl att afgöra hvilka varor må med medgifvande af visst taraafdrag förtullas brutto samt den taraprocent, som dervid må beräknas, som ock att besluta de

föreskrifter i öfrigt, som kunna vara erforderliga — anhålla, att Eders Kongl. Maj:t ville för Riksdagen framlägga förslag till taratariff antingen såsom en bilaga till tulltaxan eller ock på annat sätt, som må anses lämpligare.

Stockholm den 6 mars 1901.

Med undersåtlig vördnad.
